

זממאי תרי ותרי נינו: לא תוכלו להיות כאן אדישים ושמנים אתם מה כאן קורה! **תרי ותרי!**

התפתחה גם אצלנו סוגת **המשושים** של התורה. דרך הסוגה ולבטיה ירמיה כל עלילות מעדדי גבר. התהליך אז בשיבה בחר מנסים יותר מדי בתוך עצמי, מוסק המיד ספרים ואור רה טנה ובישיבה קשור את הקדוה הוא עם דכאון. הענין הובא לידעונו של רבי שמואל ורואו ביקש לראות במה דברים אמורים. במשך שנים הסתגר עמו בחדרו. נשא ונתן אותו בתורה, בתורה בלבד! לא דברו מר

מט של חולין... בצאתו היתה לו לר שמואל התרשמות מלאה: **"מאי שמעו דכאון"** והרי הוא חי! מלא חיות ורגענות! ישנה זמרה המודמרת רק ב"זה נהנה זה לא חסר". עם הראש, עם רבי שמעון, ומי שהוא בעל נפש ומבין שכאן יש זמירה, ומי שמיתרי נגנים צלילים - אי אפשר כמובן שישלוט בו דכאון!

"ובל זה אני לומר חלל משום דע" כיר אניש דמתקף דנוריה, והם לנוריה על הטמל והמחשבה שיענמי נבל ככרה זו כימי תורסי... חולס דבר זה אמרתי כד הינא טליא... שאלו הים דרכי לחש על דרך הדי דוד בלי מורה ומדריך, חולס מזמן כעו"ס הפרקמתי מדקדק זו, ולמיני שם עיוני חלל לחזור כטמל ויניעה מבלי חל ושרק של הנרקום וחידודים... (מתוך מכתב הכ' ר"ש דוונסקי ז"ל)

שבת קדש כיז תמוז תשמ"ט. היום האחרון לחיי של רבי שמואל. מרא

חובאת מהמטבח כוס נייר (חד'פעמית) ומיש' הוא הזכיר כי קיים פקטום על כשרות כוס בא קדושה היום.

משוואה משמשי לא הבין, ושאל כלאחר יד מדוע כוס הכשרה לנטיה, פסלה לקידוש היום.

מני האכילות של רבי שמואל נעו לשמע היווין. ראיות אכילות עד תום. לבו כבר הות' קף התקף מות, היסורים השעורו בחימה שמוכה בקרב האחרון - אבל כוס לנטיה ידיו וכוס לקידוש, הם עירוב תחומין שאין לשאת. הוא התחזק, ונמנה לחשליט את הסדר האחרון במבואות התורה:

הכרת הוא להבין, שיש גדרים שונים בכלל: בלי עניין טומאה... לענין נטי', לקידוש היום... כלי לחליפין...

אחת חיתוך לשון, אותה רהיטות, אותו רוח חיים.

הושג הסדר.

תורה חייבת שהיה מתוהמת, מוגדרת, בחירה כעצם השמים. על סברא אחת מסב' רותיו, ישרה לכאורה, מאד, מבוססת עד היכן שיד הלמדנות מנעת, אין פרץ ואין צוהר ורבי שמואל, מקץ עמל מפרך, מתנער ממנה:

"אני לא שמוח מזה"

מאמר תורני שנשלח על ידו לאחד מגלוי' נות "מוריה", הונה לאחר הקלדה, על ידו. הוא שלח את תקונו, ובקש לשוב לבדוק שנית. בהנהגה השניה דרש תיקון אחד.

פסיק.

נקודה הופיעה במקום שדרש **פסיק!** ההתייחסות נראתה מופרת מדי, וההבדל שולי מדי בעיני תלמידים.

"תורה" באר להם רבי שמואל, אינ' "טב" סטי שניתן לסגנון ולנסח כראות העין. "הכר" עה בין פסיק לנקודה ודורשת ממנו כוחות. פסיק ונקודה מסמנים שני נתיבים, ובינותיהם תהום רבה.

הגדרת הדברים

והכנסתם למשטר, היתה לידיו תנאי קודם למעשה התור

אף פעם לא התחיל לתוך נושא. תמיד ככה הקדמה של ישוב הדעת. וההגיון הישר היה מצנן מלכתחילה מתקיימים נלהבים מדי: **"אתה שואל שאלה, או מיישב ובכן, שא לך על מה אתה שואל, מחיך אתה שאל, כי"** צד ולמנה.

הוא צדק תמיד. תמיד. אומרים תלמידים. היה הגיוני עד כאן... היה משהוא שיכוח מהגיון הפלדה של, מהבהירות שהייתה אותו ערסם וערירה. רבי שמואל הבחין ומיהר לפייס:

"אין כאן ידיו, שעשועי כשרון... בדמים קנינתו!"

פעם, לאחר ביורר טקב של ספק, התנועע יומם וליל, צלל עד תהום רבה ודלה מרגילות. החברותא מלא השתוממות, ורבי שמואל עני' יו כבויות, משמיט את הנשא משעור.

חסרה את הערבות. שירת התורה אינה מחיה כאן את הדברים.

אבל לאחר שחוצץ הארץ הבחיר של האמת שוב אי אפשר היה להטות אותו ימין ושמואל. שלימות משמע גם נוסח הצגת הדברים.

פעם טייל עם הגאון רבי גרשון איידלשטיין, ברחובות ב"ב, ליד המעבדה של פקלמן, העיר באוניו רבי גרשון הערה שהתייבה על לבו. על החצירה הזו, תמורה בשביל האמת - היה חורר בישיבה פעמים רבות, וכל פעם ופעם היה מוחם בסגנון דומה:

"שעברתי בחברת רבי גרשון ליד המעב' דה של פקלמן העיר באוני."

הצורך המוחלט בהגדרות ובהגדרה בחי' רה של דברים היה טבוע בדמו. סיפור, כי ב"ת קומת המחלה תיאר, הרפוא המטפל באוני

שוניו ניצב מלאך המוות בחברו השלוה, דר' רס עד דם מה שנשאר עוד. שעה קלה לפני הר' קיעה הגדולה, ביקש רבי שמואל יין לקידוש.

המשפחה, ברגע מיישר אחד, את סוג הכאב העובר עליו.

הכאב הוא כאב. אבל הביטוי שנתן לו הרופא, היה מעוות להחרוז. רבי שמואל הניע

במחור את פרטי השעור שאותו מסר עשרות פעמים בעבר, ומחפש בחוריו ובסדקיו סירכא אמפירית.

מעם אמר, שבכל שיעור משיעוריו הוא מר

גיש מתח פנימי כמו בשיעור הראשון. רבי שמו' אל לא היה מליץ מליצות נבובות.

את השיעור היה מוחם בקול קטן, גינח לנפרי, אבל התחילק היה ניכר מבראשית. שלב אחר שלב, טפח אחר טפח, היה כנס אל נשמת הסוגיה, מחף איתו את כל שומעיו ומכ' קוס אותם את אט לעולם קטום. עולם של שפ' נות ברורים, מירכות וישובים. היה נפח בעד' לם המופשט הזה נשמת חיים.

איש לא היה מתערב, לא שואל ולא מפרק, על אף שלאחר השעור מרצו הרתקמות כאשד. איש לא רצה להפריע לתמונה הגדולה בחתה' וותה:

בשלביו המאוחרים של השעור, הפכו הדב'

במורת רוח, ומתח בהגדרה מדויקת של המצב: **"שלשה סוגי כאבים אני סובל..."**

שלשה אינם אחד.

בשיבה הילכה הלצה, כי בעת שיחה עמ' מית עם גבאי ביה"ד "חיסדא" - שם קבע מקום לתפלה, שאל אותו רבי שמואל על מוצאו: **"צ'כוסלובקיה"**.

כאן היה משהוא לא נהיר.

"מזכירה", אומר מר, או מסלובקיה... במסיבה של ת"ת, חידש פעם, כי המסוק "שקר שטאני ואתעבה תורתך אהבתי" - אין משמעו כי שטאני השקר מצמיחה אהבת תורה. איפסא מסתברא. אהבת תורה משליטה עלי' לות כז, שלשקר אין בו מהלכים.

רים להיות תרי גורל. הרגישו בחוש כי דברים כאן עומדים להתחזק. היתה התרגשות חוללת ונואה. היתה השתתפות אישית בעליות ומור' דות שידעה הסוגיה.

מאוחר יותר, ככל שלבש השעור צורת, היו מני הדברים הולכים ונעשים שוערים, ורבי שמואל כבר היה מתרוצץ על גבי הבימה, וקולו הצעזעיר הורעם מניף את שומעיו תנופה גדולה.

חלק מכל הענין היווה כמובן הניסוח. ערי' כת השפתיים, התנועה, הבטחון והרטרורי קה.

במעמד החוה נכח גם ראש הישיבה הגריידי מברסיק שליטא, שהשקש על אחר. והרי יסור מרע' נאמר תחילה ואחר' **"עשה טוב"**.

התרגש רבי שמואל מאד, ואמר בתום: **"שקר שטאני ואתעבה אתעבה שקייט דאס איז אנשע טוב"**

"(אתעבה" - כתוב והרי זה "עשה טוב")

"...שאין האדם יכול להיכנס לחזית תורה חלה אם הוא נכחי" "משכני אחריך".

שחול נמשך אחר התורה כפשוטה וכדכ' קות עמלטה. ולא כיואלי מתלך חדריו חדר יי תורה..." (ברנ"ש דוונסקי ז"ל)

"שור שנגח" את המרה. כשדיבר רבי שמואל על "שור ועל מרה", חיו שור ומרה, מוחשיים מתנגחים באולם הישיבה. כשהיה מניף קושיה, היה ערפל מוחשי עד מחוק מע' כיר. את האוירה. כשהאיר התירוף - היתה בהירות כעצם השמים שוטפת את החיכל.

לא רטוריקה, לא לשון מדברת גדולות, ולא כושר ניסוח. לא סגולות לשוניות הכניסו את העילוי הגרודנאי לרשימת "מעתיקי השמר עה' של כנסת ישראל."

כאן מרצו ממעמקים שלל כוחות רגש: בחירות שאין בה מרום: שאיפה כובשת לאמת, סדר מניסי וחדר שאין לו תרגום לשוני.

לא החיכל היה נכנס רבע שעה לפני פתיחת השעור, נתון תמיד במתח עליון. לא היתה אפשרות למש' אליו. בדקות הללו היה מהפך

מי שמעו את רבי שמואל, אינו יכול להשתחרר עד עצם היום הזה מהנטיה לחזור על דבריו עם התנועות, חיתוך הדיבור, ועצת הלשון...

מעמד במי עצמו, היווה המשא ומתן לאי' חר השיעור. מרבית השומעים היה נשארו על עמדם, כדי לשאת ולתת להקשות לברר - או סתם להאריך את התנוע. בתקופותיה הגדו' לוח של הישיבה, היה המעמד הזה נמשך ברגי' מות ללא מאן וללא מנוחה - איש לא זכר ספי' ליות ממין זה - עד השעה ארבע - חמש אחר הצהריים.

■ ■ ■

"אמש כיטלתם תמיד של כין הערביים ועשיתי כיטלתם לימוד תורה... על איזה מתק נכחם... עשה נכחתי" (מגילה ג').

"סר ריבך" על ת"ת כלחי'. דכתיב: **כיס ועשה כפתו לכם את השקיעה הזאת!** (תוס').

מופא יתר נאמן עשיתי פי מביטם תשמיש קמור 5

לפי ניקח לתנוע מיהושע ללון בעמקיה של הלכה, והרי כל החיות המלחמה שלו, ואסור לו להפיק דעה ממנה.

אלה שגל ת"ת גירדה לין תביעה בשעה כח. אלה יק בחינה של שירה כתר. כי כשעה שגליתיו של אדם תורה סוף ומתנה על לוח לכו. בתורה כח בלה ליידי כעני כל חיות האדם... זו הכחיה של "שירה". על תורה כח יק תביעה גם כעת תלחמה.

זוהי תורת הלכ, זוהי תגליתו ועליו למדון מנייה וניהל... (הגר"ש רחובסקי ז"ל)

יופי התורה

רבי שמואל - במונחי סביבתיים. לא למסד תנ"ך בות אישיות. יש רק להשיל את המסכים החוצה צים להשיל עד תום. נימה אחת חוצצת בין הני פש העמלה לאמת התורה.
התורה היא שירה. שירה יש לקלוט. לומר. לא לשפץ, לא לעבד, על אחת כמה לא לזייף. לשיר ברעש, בכיסופים, בחום.
כל ימינו שימש נושא דבלי של הוימה החד. חשוני ולמדו לקלוט בכל תומתה את שירת התורה. וכשמשחוח בשירה הזו חוזיף - היו פניו משתנת ככרום.
הבעת פניו - אמר הגר"ש ברמן, תלמידו - היו אמת מדה. היה נותן כל הון דעלמא, כדי לראות אותו עין בעין עד מעם יחידה. להרצות במיו תורה, ולמשש דרך הבעת פניו, את ערכה ואת מקומה בסולם השלמות של התורה.

בצל נושא כרי האמת

על ממש שארע בינו לנאון מבריסק, היה רבי שמואל משתבח כל ימיו.
אלה הנאון מבריסק היו מרביים להכנס. תלמידי חכמים עם חבילי קושיות, בעלי תריסין עם שאיפות והשנה, והיו גם צורבים צעירים שעל ירח של תורה באו. להרית, להתבשר, לומר משחוח ולקבל משהוא. כל דבר אשר ייאמר. ובלבד שתיווצר כאן "אמרי רה".

סוג הביקורים הזה הטרוד אותו מאד. למפמיים במהלך "פגישות" כאלו, היה מתנגד גם בחוסר אונים.

שעלה מבבל הנאון רבי יוסף רחובסקי, ונכנס אצל הרב לדבר תורה, התפעל ממנו מאד, ואמר אחר כך לבנו:

"אדם איז פון אנדער היידיד" (והרי זה מייחידד אחר).

כעבור תקופה, הגיע לראשונה לבקור גם רבי שמואל אחיו. הוא הרצה באגני הרב את שיעורו הנודע על "פיקוח נפש" וסוגיית "דבן פתורא", והרב רווח נחת.

כשסיים את דבריו, שאל אותו הרב אם יש לו קשר קירבה עם אבדן פלוני משיבת "פתח תקוה".

אמר יונת פון זעלבין היידיד: "אתם מייחידד אחד".

היה זה מסוג המופתים האופייניים שר היה זה מעט של נאב"ד בריסק. הרב הבחין בקירבה שלהם, מנח המבנה הוחח של חגרי יין ואופי הניסוח.

רבי שמואל סיפר את המעשה בשעת חזונו לנאמן ביתו הרב יצחק לורקין, אחר כך חושף בהנאה:

"שאל: היידיד הנורא, שלי ושל אחי והא"

"זה היידיד של האמת!"

הספור הזה הסב לו תמיד הנאה מנימית עמקה. היתה זו מעין "הסכמה". חותמת כשרות רבת תהלה למעמדו בסולם האמת, ולמבנה המנימ של חייו.

ביקוריו הפכו למאורע במעונו של הרב מבריסק. מרביית המבקרים היו נכנסים בדר תת וזיע, מלה בסלע שואלים בלב חרד, ומתבטלים למפרע מול נושא כליה של אמת התורה.

אצל רבי שמואל, ככל שנגע הדבר לכ" רור שמתענתא, לא היה המשע הזה - קיים. הוא גילה שם בכח גדול וביד חזקה את "זרר עי תורה" שלו (משע שלישי סוטות) והיה מכריז מלחמת מצוה על כל יסוד לא היה שגור הרב.

הנאון מבריסק גם הוא היה חורג ממנהגו, אורח אחר וולוחם בשעף קצף את מלחמת התורה, ולפי מוטבע לשונו של עד

שברא - אמר מעם רבי שמואל - עשויה להי ית עירובת כדת של תורה; ולמדת מהפחיות שהלמוד נדרשת בהן. כל עוד היא חסרה את הערכות, אין לה אצלו אכזר קיום.
הייתה גם שירת לשון במערכת השעורים שלו: "מען דארף האס ממוניק זיין" (וצריך להמתיק את זה).
מלבד "עריכת שפתיים" והבהירות - מה שיחד את שיעוריו היה הרענונה. מרישקו, כל הניין וכל הערה לבשו כאן פנים של "תורה כשהיא מזדמרת וטעונה חיות - מחלחלת לפני ולפנים.

אמרו לכן דרך הלצה, כי עם הסתלקותו של רבי שמואל, הסתלקו גם הרבה "ראשונים" של בריהם היה מחדיר צורה חייה.

תמיד טען שרגש חם, חי וטומע - הוא לבוש טבעי לשכל התורה. חדל אמר "רשעים בחיר הם קרויין מתיים - שראין חמה אורחת - ואינם אומרים יוצר אור..."

הרגש כבד - והאדם נחשב כמת!

"ומשכ חוטע עד דכא, ותמחר שוב בני אדם..."
אם תגיע בעוונתי, האדם, עד דכ דוכה של נפש ילמה לך שוב "אמרי רה"...
"אמריה" לך דוקא כמלה של "דכא". כמ' לכ של דכדוכה של נפש. גם הכוונה מות' שים והכוח יק בעוונות ספק להשיב על משכח"... (הגר"ש רחובסקי ז"ל). מעל מיעט חולין)

הראיה הגרמני שפירא שליטא, כבוד התור" רה שמילא שם את תביית היה "נורא". היו אלה רמזיו המאשרים של הרב. וכ" שר סערת ה"קרב", היו כניו טוהרות כצאת השמש בגבורתה.

העמקה השמועה
"כענו ז"ל היה מתמסר הפורה, משגלית מוסריה, איש מפי איש, עד משכ רכנו מפי עליין..."
על ידו - כוענדה ונתמסר לנו התור" ס"ק שקינלה מרנוניתו מוסרי הפורה, שקינלה איש מפי איש מפי הנכונה. הוא הגבד אשר וכה להיות ממוסרי התור" רה ונתמסרה... מה אשויה לך ומה אנה" מר"ד" (הגר"ש כרמל שליט"א)

דור עיקש

ומתחילת דור אחרי שר אה. סורא וממבדיתא של ערי ליטא, מיט את וחרן ותהלתן לקומץ מעומנם של ישיבות בר ורשלים, ומרכז תורני קטן ומסולת בפתח תקוה. כאב גדול, זכרונות ושמחה.
בני התורה - בתנאי העוברה ששלשו אז - לא היה עשוי להיבנות בהדרגה, מתוך חור" בות. הכאב חי עדיין והיאש העמית את באושי. כאן נדרשו זרוע נטויה ונליו שכינה, המשע של "הרב" שלא תאם את דרכי ההסתברות וסברות הסוככות של מרן בעל חזון איש - האיש על העדה כאן נדרש גם קול ה בהדר. שישורר את שירת התורה. שיוציא אל הפועל את קסמיה בדור ששירה וקסמים הכרחיים בו, כחקדמה לכל נושא שכלי.
רבי שמואל ראש לראשי הישיבות, ואחף אלופי התורה. מרביית מרביצי התורה ילדיו ארץ ישראל עברו דרך סדן העירית שלו, ורוב בניו ומניניו של עולם התורה האידנא, רוב גר לוי התורה צעיה ומרחיח - הם פירותיו ומרי פרותיו של רבי שמואל - "עד העולם".

"בכפני הנשר הענקיות שלו כיסת את הסווינה בשלמותה ונפסרה תורה כולה על ידו כי הוא היה לפה לתורה שבעל פה..." (מאשכבתי דרבי)

הנאון רבי שלמה ברמן שליטא מעיד, כי מאז שיצר רבי חיים מוולין את ישיבתו, לא קמה לכנסת ישראל דמות של ראש ישיבה דוגמתו. והקבה שחל אותו בדור של תמותה וחולשה, כדי להאחזי את התורה ולכלות בכל אחריו את המסור שבת.

העמקת השמעה הוא נושא גדול ומורכב, והוא נחון להכרעת עניי העדה אשר על פיהם ישקו העדרים. נושא מרכזי כ"ח. חייב לקבל בהקשר כא משחוח בטוי, אבל אין לו כמבון המסגרת להרחבת דבריו.

שנתיים ימים

רוזבסקי בממלכת היסורים. האצילות המלכותית השתמרה בכל תומ' תה גם כשהמחלה הלחלה כארס של עכנאי. הוא רבי שמואל מרישא עד זיבולא בתרייתא. עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון.

היו שעות. בעיצומה של מלחמה נואטת בין תאי מחלה לכימאותאופיה שהיכתה בהם נוא" שות. כל מאבק כזה היה מתיש את גופו, ונורר אותו למצב של נענום והיזה.
בשעות אלו, אומרים בני הבית, היה הזה קטעים מסובכים של שעורים, מקשה, סעיר ומפרק, תוך כדי שינת כמיות!
השתמרה גם מינה דווייה ליסורים מסוג שהדתיים את הצוות הרמאי. יסוריה של חנפס המסכלת על צלילות הדעת והחלכת ונעשת. באחד מלילות הבלחה, ישב במחיצתו אחד מראשי הישיבות. רבי שמואל גנח - ודיבר בל" מוד. השתקף התעוזה ביסוריו, וחשב בלי" מוד.

באחד המבואות הנפתלים נגדעה חוט מחשבתי. הוא הפנה את מבטו המעונה אל ידיו דו, ואמר בכאב:

"מיליונים ואלס אך באצולט פאר אקלור" (מיליונים הייתי משלם תמורת "צלי" לות)

על השכל הרוחני הזה היה מתבטא לא אחת, כי טוב מותו מחייו.

בעת קנה יום נכנסו תלמידיו לבקרו, ודרשו בשלומו.

רבי שמואל היה תמיד נליו לב. נליו לב הוא תנאי הכרחי לסדר ומשמעת:

"כבר יודע אני אנה הדרך מנה. בעל הבית דוחק. צלילות הדעת של חיי השעה נלקחה ממני. הריני מעדיף איפוא צלילות הדעת בישי" בה של מעלה..."

התחלן כבן מלך עד זיבולא בתרייתא - שפר בכל ענותו על סדר וחומה מרשימים. חסד השיתוי שלו תניע אותו עד הרגע האחרון. הוא עש' כי לכל כאב וכאב יש כתר.

בל, ככל כאב - החטא שלו. והכתובות נהירות לו כולין...

"לחם תאמן תלמת". אדם גדולה למנוח את הלחם, חייב להנמיך ולכוסף את עמלו ללחך, וזה הוא מולא חותם בלא קוש"... הקושי הוא שאדם אינו מוכן להשקיע את עמלו..." (הגר"ש רחובסקי ז"ל)

יידרשו, אמרו

הרופאים, במה" לך תנחות מנות דם, ורבי שמואל תהלהך אמוך מועקה. הדם הוא חנפס.

מי יתרום דם? תלמידים משתוממים מאד:

רבנו נר ישראל, עמוד הימיני רבבות אלפי תלמידים ותלמידי תלמידים יתנו את טיפת דמם האחרונה בשביל הרבי..."

ורבי שמואל אינו מסוגל להביך: "על מה את ימסורתי את דמסי על שיעור שנשאת במסגרת רבנותי?"

זה פרק. אומרים לי תלמידים, יוצא דופן במורחותו. רבי שמואל - על גונו המלכות של לא הכיר בשגולותיו הפיחודות. לא יעד, לא שמע ולא הכיר. שיעור כשמסר, נמסר ביד רמה

ובזרוע נטויה. כשידבר בלימוד ניצב כמלך בני דוד, שר צבא התורה - וקולו קול הרעם בגל" גל...

מעבר לתפקידיו הרוחניים, היה שרוי במצב טבעי של בני ובינן מהו.

אל בטויה הכבוד שהקיפו אותו התייחס כאל מטריד. וכשהניין לבש צורה מפרת,

ראה לו סכנה מעשית לעתידו, לחייו ולחיי הרוח שלו.
היתה לו שגרת לשון שעיניה התנונו בבני התקפות של יקר וגדולה: "זה מסוכן! מסוכן מאד!"

וכסבצר ממנו להחליץ ממתקמדת הערצה, היה גונח מרות:

"עוד אשליע על זה..." בכפל כפליים.

הביאו לפניו לראשונה עותק מודפס של שיעור הרמנים - בתוכם שיעוריו שלו. הוא הש' ונתנם מאד על כך, שהיה למשהו חסון והרצון לטרוח. ועל שיעוריו: "שיעורים שלי הדמי סויו"

כששב לאחר הניתוח מארד"ב, כנס אל חילל הישיבה, שם השמיע את שיעורו המפור" סם על "כנויי נדרים" במעמד כאלף אברכים ובני ישיבות. בתום השיעור ליווהו החקל חו" צום ששירים ובמחולות בדרכו למעונו. הסוכר גיט פילסה את דרכה אט אט במורד רח ויל קומימי, וחקל התלמידים - סוער ורוגע ביק' רא דאורייתא - סרב לתסדר. בקשו איכשהוא להביע את קירבתם. את אשרים ואת תקוותי' הם עם שובו של המורה הגדול.

במורד הרחוב עצר רבי שמואל את הרוב, יצא אל החקל, היסח אותו וביקש רחמים: "כשמועקת תשומת לב מופרזת לאדם יחיד - הרי זה תמיד מצב של סכנה. בשמים יתענינו מה זה ובשל מי הסער הגדול. לא כל שרן במצב של סכנה - עלולים חלילה להתער" רבי דניאלס."

בבית היה רבי שמואל מותש כליל מסאורת השיעור והתנמו. שעה ארוכה התהלך - נמסע ונרגש - מהרהרות החדשה שלו עם נפש תלי מידיו.

רבי שמואל דיבר אמת. תמיד. לא היו ני' סוחים מעובדים. הוא אכן לא חעלה בדעתו שאף בני תורה מקדישים מאמץ של ריקוד ושירה, כדי להביע קירבה. להביע אשר.

תאמרו: רח וילקומימי ראה אלף בני תור" רה רוקיסי.

רחמים. רחמים על אדם שבור הלכוד ללא מוצא במבדל של מחלת ויסורים!